

Самокосовъ. Много съмъ поласканъ, г-нь Дремсизовъ, . . . Само че азъ напущамъ занаята си, та не ще мога.

Чапразовъ. Не вѣрвамъ, Никога единъ художникъ не може да се откаже отъ призванието си.

Самокосовъ. Увѣрвамъ ви.

Чапразовъ. Не можете. Защото следъ тая слава, на която вие се радвате отъ вчера, тя ще ви попрѣчи да се откажете отъ решението.

Самокосовъ. Решението ми е безвъзвратно.

Чапразовъ. И Пенчо Славейковъ нѣкога бѣше заявилъ, че се отказва отъ писателството. А следъ нѣколко месеца даде найхубавата си книга . . . Но вие не помните това, защото тогава сте билъ момче . . .

Самокосовъ. Ще видите!

Чапразовъ. По-добре е да не виждамъ . . . А сигуръ съмъ, че нѣма да опровергнете твърдението ми. Особено ако следъ мене се яви нѣкоя хубава дама и пожелае да ви позира въ Евино облѣкло . . . Да, вие художниците сте щастливците въ живота.

Самокосовъ. Познава се, че сте мечтали да бждете художникъ.

Чапразовъ. Само че не всѣкиму е писано да бжде художникъ и да мупозиратъ тия Евини щерки въ най-съблазнителни пози.

Самокосовъ. За мене е свършено. Моето художество ми е причинило толкова страдания, че не му искамъ славата.

Чапразовъ. Славата — да! Но щомъ имате средства—художеството ще бжде само